

*Hồi Thứ Ba Mươi Sáu***SƠN ĐÃ THƯƠNG VƯƠNG**

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy trong nhà không chỉ có một mình A Vân, mà còn có thêm hai người khác.

Một người thì Hàn Tiểu Tranh biết là Doãn Phi Dương, còn người kia thì không biết, họ đang im lặng ngồi đả tọa trên mặt đất, tựa hồ như đang chờ đợi Hàn Tiểu Tranh đến, hết như hai vị chủ nhân hiếu khách.

Hàn Tiểu Tranh thấy A Vân đang ngồi dựa lưng vào tường, gương mặt nàng trắng bệch. Lúc nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, trong mắt nàng chớp lên nỗi vui mừng khó tả.

Nhưng nỗi vui mừng đó lập tức bị cảm giác bất an thay thế, nàng lớn tiếng gào lên:

“A Tranh, mau chạy đi! Bọn chúng đã sớm sắp đặt cạm bẫy để bắt chàng đó!”

Nhìn thấy tình cảnh như thế, không nói nên lời. Lòng Hàn Tiểu Tranh không nén được xúc động, xem ra nàng không giống như đang đóng kịch, bởi vì muốn giả tạo nhân thần của người ta là việc vô cùng khó khăn.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “A Vân, nàng yên tâm, ta có thể tiến vào thì cũng có thể bước ra!”

Doãn Phi Dương nãy giờ trầm mặc lạnh lùng nói: “Các hạ đến cũng nhanh thật, chỉ là nếu người cho rằng bước ra cũng dễ như vậy thì người đã sai lại càng sai rồi! Hiện giờ xung quanh bốn mặt gian phòng này, chỉ ít cũng có trên một trăm nhất lưu hảo thủ, người chấp cánh cũng khó bay rồi!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Vì sao người cam tâm để Thần Thủ lợi dụng?”

“Lợi dụng? Làm sao có thể nói rằng đây là lợi dụng? Giữa ta và hắn, chỉ là một cuộc giao dịch rất tốt mà thôi!”

“Nhưng trong mắt hắn, người chỉ là một thanh đao, một thanh đao có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào!”

Doãn Phi Dương vẫn không bị lay động chút nào, trong ngữ khí của hắn không hề có sự giận dữ: “Chẳng phải người cũng vậy, đã từng làm việc cho hắn sao? Đương nhiên, người sẽ cho rằng mình có một lý do rất tốt, thật ra mỗi người đều muốn giải thoát cho bản thân mình, nhưng lại đi chỉ trích người khác”.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, ta chỉ còn cách bước qua xác người mới có cơ hội trở ra ư?”

“Không, vẫn còn ta”. Người vừa nói là người nãy giờ vẫn chưa mở miệng. Hắn ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười với Hàn Tiểu Tranh: “Vẫn còn ta, người cần phải

giết chết bọn ta, mới có cơ hội ra khỏi gian phòng này. Mà sau khi ra khỏi gian phòng này rồi, còn phát sinh thêm những gì nữa thì đó đều không phải việc bọn ta quan tâm”.

Khi hần hé môi cười, Hàn Tiểu Tranh phát hiện hàm răng hần rất ngay ngắn chỉnh tề, rất trắng. Điều này trái ngược hần với hình dáng lao khổ của hần, có lẽ, hàm răng của hần là thứ duy nhất khiến hần không giống bọn đầy tớ trong phủ.

Những chỗ khác đều giống – Không, không nên nói “giống” mà thực tế “là”.

Áo xanh vải thô, giày cỏ, khuôn mặt thô kệch, đầu tóc rối bù, đôi tay to lớn, lưng bàn tay xương nhô lên, hầu như không còn thấy thịt.

Trong tay hần là một ngọn thương.

Ngọn thương rất bình thường, cũng có thể nói là có phần cục mịch. Cán thương màu đen rất trơn láng, mũi thương cũng không nhọn và không ánh lên những tia sáng chói mắt, đầu ngọn thương cũng không có chùm tua đỏ phiêu động như mây mà thay thế bằng một mảnh vải rất phàm tục.

Hần cầm ngọn thương cực kỳ khó coi đó, mỉm cười với Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh khẽ nhíu lông mày, Hàn Tiểu Tranh nghĩ không ra người đang ở trước mắt mình là ai, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết người này nhất định không phải một nhân vật đơn giản.

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Các hạ là ai?”

Người đó cười một cách mộc mạc: “Người bị cái thân hình áo vải của ta làm cho giật mình à!?”

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh nhíu lại, điều này rõ ràng khiến cho Hàn Tiểu Tranh rất ngạc nhiên.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ con người vô cùng xấu xí và thô thiển trước mặt mình lại là Lão Ngưu mà năm trước nghe nói thương pháp của lão không thua kém gì Kinh Điện Thương.

Khá nhiều người nói Lão Ngưu chỉ được xem một nửa là người giang hồ, không phải vì võ công của lão không đủ cao, mà do lão rất ít can thiệp vào chuyện giang hồ, phần lớn thời gian là lão ẩn náu trong một sơn thôn vô cùng nghèo nàn, chỉ loay hoay với vài mảnh đất, hết như một người nông dân vậy.

Đó không phải vì lão cố ý làm cái gì đó giả tạo, cũng không phải làm cho ra vẻ thanh cao gì, “Lão Ngưu” thật sự tình nguyện làm một nhân vật chung sống với đất đai, mỗi lúc lão ẩn dật tại sơn thôn đều bắt vô âm tín, cũng giống như người khác, trời mọc lại ra, trời lặn lại về.

Càng tuyệt hơn nữa là thủ nghệ cấy lúa của lão cũng tinh thâm như thương pháp của lão.

Hàn Tiểu Tranh không biết lần này Thần Thủ làm thế nào mà tìm ra được lão,

Hàn Tiểu Tranh rất không muốn đối địch với một người như Lão Ngưu, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bất kể là lão chết dưới kiếm của Hàn Tiểu Tranh hay Hàn Tiểu Tranh chết dưới thương của lão đều là một chuyện đáng tiếc.

Lão Ngưu dường như nhìn thấy tâm tư của Hàn Tiểu Tranh, Lão nói: “Lúc có thể giết ta, người cũng đừng do dự, kỳ thực ta cũng không phải loại người không đáng chết như người tưởng tượng”.

Hàn Tiểu Tranh chợt không nén được tiếng cười, đây đích thực là một người đầy thú vị.

Doãn Phi Dương chậm chậm đứng lên, lạnh lùng nói: “Đêm khuya canh vắng như vậy, ta không có nhã hứng để nói nhảm với các người”.

Tay hắn nắm chặt cán đao, lại chậm chậm nói: “Ta xem người có thật sự ghê gớm hơn ta hay không!”

Hàn Tiểu Tranh thở dài một hơi: “Không ngờ câu nói này, người lại nhớ dai như vậy!”

Sắc mặt của Doãn Phi Dương chợt biến.

Chính tại lúc sắc mặt Doãn Phi Dương vừa biến, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rút khỏi vỏ.

Lão Ngưu nói thầm: “Tên tiểu tử này tính toán thật khéo, biết nhân lúc tìm đối phương đang phập phồng mà ra tay!”

Cùng lúc mũi kiếm vừa giơ ra, đao của Doãn Phi Dương cũng đã ra khỏi bao.

Hai bên vừa ra tay đã tung những chiêu chí mệnh, mà còn là tuyệt học trong Thiên Cơ Thần Công.

Trong Thiên Cơ Thần Công, ngoài nội công tâm pháp, còn có kiếm pháp, đao pháp và các loại võ học khác, Hàn Tiểu Tranh sử dụng là kiếm nên đã chọn kiếm pháp trong đó, còn Doãn Phi Dương tất nhiên là chọn đao pháp.

Theo lý, những bí cấp võ công tầm thường không thể bao gồm nhiều võ học như vậy, nhưng bản thân Lưu Vinh Quý, người viết ra Thiên Cơ Thần Công lại không phải là người tầm thường như những người viết bí cấp võ công khác, cho nên hắn hành sự cũng không thể án theo lý thường mà luận.

Thiên Cơ Đao Pháp và Thiên Cơ Kiếm Pháp đều có những huyền diệu tương tự nhau, nên khi Hàn Tiểu Tranh và Doãn Phi Dương quyết chiến, đối với chiêu thức của đối phương đều có một loại cảm giác quen thuộc.

Vì vậy mà cục diện cuộc chiến cực kỳ mãnh liệt, nhưng thiếu mất một phần kinh nghiệm, nhìn lại thì có chút vẻ như một đôi huynh đệ đồng môn đang chiết chiết.

Đao quang kiếm ảnh trong chốc lát thi nhau chiếu rọi như hàn tinh bắn ra tung toé.

Tiếng vũ khí va chạm kêu vang không ngừng, cùng với tiếng phong lôi gầm thét

bên ngoài làm chói tai người ta.

Chiêu thức của hai người càng lúc càng nhanh, rồi cuối cùng như hai cái bóng vụt qua vụt lại.

Lão Ngưu tuy chỉ là người xem, nhưng cũng cảm nhận được sự quý dị của đao pháp kiếm pháp. Càng làm lão ngạc nhiên hơn là những chỗ tương tự trong võ công của hai bên.

Dần dần, chiêu thức của cả hai chậm lại, nhưng từng chiêu từng thức đều sử rất tinh tuyệt, sát cơ vô cùng vô tận ẩn tàng phía sau mỗi chiêu thức, một chiêu không cẩn thận thì máu bắn tung toé ngay.

Lão Ngưu đã cảm giác được kinh khí vô hình bắt đầu xung động trong căn phòng này.

Hiển nhiên, hai bên ác đấu không chỉ dựa trên kiếm pháp đao pháp mà còn giao kinh bằng cả nội công.

Lão Ngưu thâm kinh ngạc vì hai người còn trẻ như vậy mà lại có tạo nghệ khiến người ta chỉ nghe đến cũng phải kinh hãi.

Hai người Hàn Tiểu Tranh, Doãn Phi Dương như hai con chim nhỏ trong một không gian không phải là lớn của căn phòng này, dùng tốc độ qua lại như con thoi mà mũi kiếm mũi đao vẫn lên xuống tới lui rất nhịp nhàng.

Lão Ngưu biết rằng hai người này ắt phải có một người ngã xuống, vì tên nằm trên cung đã kéo dây, không thể không bắn. Hai người họ đấu đến quang ảnh như vậy thì chỉ có phân rõ sinh tử mới có thể ngừng tay.

Đột nhiên, một thân ảnh phóng vụt ra ngoài, đó là Hàn Tiểu Tranh.

Doãn Phi Dương cũng đuổi theo sát, đao quang kéo ra một đạo hồ quang kinh người, nhanh như điện xẹt, hướng vào sau gáy Hàn Tiểu Tranh tiến đến.

Chính trong một sát na đao sắp chạm vào đầu, thân người Hàn Tiểu Tranh bỗng ngã về phía trước. Vừa lúc đao quét qua, chỉ cách đầu Hàn Tiểu Tranh hai phân.

Cổ đao trầm xuống, lưỡi đao lệch qua đã đổi ngay phương hướng, lại cắt ngang vừa nhanh vừa hiểm, dường như muốn cắt ngang lưng Hàn Tiểu Tranh.

Đột nhiên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chột như quỷ mị từ một góc độc bất khả tư nghị hoành xuất.

“Keng” một tiếng, đao kiếm chạm nhau.

Hàn Tiểu Tranh ngang nhiên mượn lực tương kích của đao kiếm, giữ trạng thái thân người như muốn ngã mà chưa ngã, hướng về phía trước xông ra.

Trước mặt là vách tường.

Hàn Tiểu Tranh áp sát tường phóng lên, tựa như Hàn Tiểu Tranh là một cái bóng không có chút phân lượng.

Doãn Phi Dương vẫn không buông tha, quét mạnh lưỡi đao khiến cho đường

xuống của Hàn Tiểu Tranh bị phong bế chặt chẽ.

Còn Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc có phải đáp xuống không? Như vậy thì chẳng phải Hàn Tiểu Tranh nhất định sẽ chịu thiệt chăng?

Hàn Tiểu Tranh bắt đầu rơi xuống, kiếm của Hàn Tiểu Tranh ở trước xoay tròn.

Doãn Phi Dương không chút do dự, trực phi thẳng lên nghênh tiếp.

Sau đó, một trận mưa vang tiếng kim loại chạm nhau.

Hàn Tiểu Tranh lại mượn lực tương kích của đao kích để giữ tư thế trên không của mình.

Thân ảnh Doãn Phi Dương biến hóa liên tục, kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại bắt đầu như keo dán chặt vào thân đao, còn Hàn Tiểu Tranh vẫn giữ địa vị đầu dưới chân trên.

Chân lực từ kiếm của Hàn Tiểu Tranh truyền ra, chạy qua đao của Doãn Phi Dương rồi hướng về Doãn Phi Dương áp xuống.

Lão Ngưu xem đến mắt tròn, mồm há hốc.

Doãn Phi Dương gấp rút muốn thoát ra khỏi trạng thái này, nhưng hắn không dễ gì rút đao lại được, chỉ cần hắn vừa thu đao thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh sẽ lập tức thừa thế tiến đến.

Hắn cần phải chọn một cơ hội có thể hoàn toàn thoát thân để thu đao.

Đáng tiếc, hắn tìm không được một cơ hội như vậy.

Kiếm của Hàn Tiểu Tranh như cơ thể một con giòi, dán chặt vào thân đao, không thể nào tách ra được, mà Hàn Tiểu Tranh ở phía trên lại không ngừng biến hóa thân hình để giữ loại trạng thái bình hành quỷ dị này.

Điều này thật không dễ gì làm được, nhưng Hàn Tiểu Tranh đã thành công.

Doãn Phi Dương chịu đựng thật khổ sở, trên đao của hắn phải chịu sức nặng của cả một con người, đây thật là một chuyện làm cho người ta rất khó chịu.

Hắn vốn nghĩ dùng tay trái hươu lên, lừa thế để thoát khỏi cục diện này, nhưng cuối cùng hắn cũng bỏ qua dự tính đó, vì hắn nghĩ được chỉ cần một phần chân lực phân chuyển đến tay trái, thì Hàn Tiểu Tranh có thể lập tức phóng xuống, đâm ra một kiếm chí mệnh.

Cánh tay của Doãn Phi Dương đã bắt đầu quay tròn không thể tự chủ được nữa.

Sau đó đến thân người, thân người của hắn cũng lung lay như không thể kiềm chế được nữa.

Cuối cùng, hai đầu gối của hắn cũng lập cập xoay tròn.

Trên mặt Doãn Phi Dương xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn.

Hắn đã không thể chịu đựng thêm nữa, nhưng hắn lại không có chọn lựa nào khác.

Đột nhiên, áp lực trên đao biến mất.

Trong lòng Doãn Phi Dương vui mừng, người như đang bị dồn ép đến muốn bắn tung lên.

Liền sau đó, hắn nghe thấy một âm thanh, một loại âm thanh như một cái túi được nén đầy khí rồi đột nhiên bị vật nhọn châm vào vỡ tung.

“Sụt” một tiếng.

Tiếp theo, Doãn Phi Dương cảm thấy một trận mát rượi ở giữa bụng, rất nhanh, cảm giác mát rượi đó lại biến thành cực kỳ đau đớn.

Hắn giật nảy mình, phát hiện kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắm sâu vào bụng mình.

Lực khí trong thân thể hắn như tơ tằm, từng sợi từng sợi bị rút ra.

Kiếm vừa rút ra, máu liền phọt thẳng ra ngoài.

Ánh mắt của Doãn Phi Dương từ ngõ ngang chuyển sang phần nộ, thống khổ, tiếp đến là tuyệt vọng.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn như nhìn vào một nơi sâu thẳm không đáy, rồi cứ thế ngã sập về phía sau. A Vân thở phào một hơi khá dài, cả Hàn Tiểu Tranh cũng nghe thấy.

Hàn Tiểu Tranh nói một cách chậm rãi: “Chắc người đã biết bản lĩnh ai hơn ai rồi đấy”.

Lão Ngưu lại thở dài than rằng: “Tên tiểu tử này chẳng giúp được cho ta việc gì, ta cứ ngỡ ít ra hắn cũng đả thương được người, có thể thì khi ra tay ta cũng được nhẹ nhõm một chút”.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Nếu lão và hắn cùng ra tay, không phải càng gọn nhẹ hơn sao?”

Lão Ngưu lại than: “Ta cũng có nghĩ qua như thế, nhưng ta biết không thể làm như vậy được”.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, hỏi: “Tại sao?”

Lão Ngưu chỉ Doãn Phi Dương đang nằm trên đất, nói: “Hắn không đồng ý ta làm như thế, vì hắn cho rằng hắn có thể giết được người, nếu ta ra tay, hắn lại nghĩ ta muốn đoạt công của hắn, nếu giết được người thì hắn cho rằng toàn bộ công lao là của hắn”.

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Lão rất ngại điểm này sao?”

Lão Ngưu hỏi ngược lại: “Người có biết mùi vị của việc người lọt xuống hố mà lại khiến người khác bị hại chưa?”

Hàn Tiểu Tranh từng lọt xuống hố, Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng được mùi vị đó. Nhưng Lão Ngưu ghép chuyện này với chuyện giết người lại với nhau, thực sự có chút khôi hài.

Lão Ngưu lại nói: “Hơn nữa ta và hấn không tề tâm như vậy, liên thủ lại càng vướng tay vướng chân, lỡ như thất bại, hấn lại đổ hết trách nhiệm lên người ta”.

Nói đến đây, lão lại cười giống như vì sự thông minh nho nhỏ đó của mình mà đắc ý.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Không ngờ ta tùy tiện hỏi một câu, lại được lão hồi đáp như thế”.

Lão Ngưu giống một lão nông, chống cây thương “nhà quê” xuống để lấy đà đứng dậy, im lặng đứng đó.

Sau đó, liền nghe trên người lão đột nhiên vang lên một trận thanh âm “rắc rắc rắc” như mưa rào, tựa hồ như từng chỗ quan tiết trên toàn thân lão đều đang ép lại, ma sát, bung ra.

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện người này cao thêm một ít, cũng uy mãnh thêm nhiều, tay lão nắm chặt cán thương rất vững vàng.

Không biết có phải cảm giác sai không?

Thân người Lão Ngưu còn thẳng hơn cả ngọn thương trong tay.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Bây giờ ta mới hiểu vì sao lão không liên thủ với Doãn Phi Dương”.

Lão Ngưu hỏi: “Người nói tại sao?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Tại vì lão cho rằng một mình lão có thể giết được ta!”

Lão Ngưu bật cười, là loại tiếng cười của sự tự hào. Nụ cười của lão toát ra phong phạm của loại thương pháp độc bộ thiên hạ.

Xem ra, mỗi nhân vật thành danh đều có lý do thành danh của họ.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Kỳ thực lão lo lắng vì liên thủ với Doãn Phi Dương, hấn sẽ chiếm mất hào quang của lão!”

Lão Ngưu mỉm cười nhưng không nói tiếng nào, điệu bộ đó thật ra cũng đã nói lên: “Không sai!”

Hàn Tiểu Tranh liếc nhìn qua A Vân, nói: “A Vân, nàng cho rằng ta có thể thắng lão không?”

A Vân nói: “Tuy ta không hiểu võ công, nhưng ta biết người nhất định sẽ thắng!”

“Tại sao?” Hàn Tiểu Tranh hỏi.

A Vân cắn cắn môi rồi nói: “Bởi vì ta hy vọng người thắng!”

Tim Hàn Tiểu Tranh giật thót. Không phải vì câu nói của nàng, mà là vì động tác cắn môi đó.

Động tác này Hàn Tiểu Tranh quá quen thuộc, đây là một thói quen của A Vân đã có từ nhỏ.

Trừ phi, A Vân trước mắt là A Vân thực? Hàn Tiểu Tranh xoay chuyển ý nghĩ liên tục trong một thời gian cực ngắn.

Không đúng, nếu nàng thực sự là A Vân thì nàng chắc chắn không biết mình đã biết võ công, mà lúc mình xuất hiện trước mặt nàng, nàng lại không phải rất kinh ngạc.

Còn nếu là A Vân thực, nàng với mình đã không gặp hơn hai năm, nay đột nhiên xuất hiện tại đây, mà lại xung sát liền một đường đến, nàng nhất định rất kinh ngạc. Đồng thời phải có rất nhiều vấn đề không thể ngừng.

Cho nên, A Vân này không phải là A Vân thực.

Cũng có một khả năng, đó là Phục Ngưỡng đã lừa Hàn Tiểu Tranh, trên thực tế vốn không tồn tại hai A Vân, A Vân thực sự mất trí nhớ rồi, và cũng thực sự đã từng có với mình nhiều chuyện ngọt ngào. Cho nên, nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh sẽ chẳng có gì ngạc nhiên.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy khả năng sau không lớn, vì Hàn Tiểu Tranh tin tưởng Phục Ngưỡng.

Chỉ là người giả dạng A Vân này quả thật quá giống A Vân, ngay cả động tác nhỏ nhất đó cũng giống.

Nhiều ý niệm xoay chuyển như thế, thực ra chỉ tốn một thời gian rất ngắn.

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười với A Vân, nói: “Trông vào lời nói may mắn của người vậy”.

Lão Ngưu lạnh lùng nói: “Lời nói của phụ nữ là không đáng tin nhất”.

A Vân thét lên: “Nói bậy! Đến lúc đó người sẽ phát hiện lời người vừa nói ngu xuẩn như thế nào!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Mời!”

Hàn đối với Lão Ngưu khách khí hơn nhiều so với Doãn Phi Dương.

Lão Ngưu khẽ gật đầu nói: “Kỳ thực chúng ta không cần khách khí như thế”.

Hàn Tiểu Tranh không nói gì tiếp, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chậm chậm vung lên, khi kiếm đã đưa lên ngang lông mày, Hàn Tiểu Tranh liền xuất thủ.

Một chiêu Kiếm Ủng Bách Thành.

Kiếm ảnh múa may tung hoành hư thực giao huyễn, mũi kiếm lóe sáng lạnh lùng, sâu thẳm, tiếng kêu vun vút, kiếm phong phá không bài khí, làm cho bụi trên nóc nhà rơi xuống mịt mù.

Nhất Kiếm Ủng Bách Thành, khí thế có thể không bao quát?

Thân ảnh của Lão Ngưu cũng chớp nhoáng, mũi thương trong tay cũng không ngừng bắn ra hàng loạt điểm như hàn tinh trong không gian.

Hàn tinh từ ngọn thương bắn ra vạn phần chói lòe, hình thành một bức tranh sáng

vừa tú lệ kỳ diệu vừa lóe lên lại tắt. Lúc này, thương của lão đã không còn vẻ cục mịch nữa rồi, ngược lại là đủ mười phần bá khí.

Thương ảnh khắp trời, giống như cây dù che trời. Bất kể chuyển động thu phát, công phòng hiệp chế, từng ly từng phân đều rất chuẩn xác, vị trí tinh thuần, góc độ điêu luyện, lực đạo lớn mạnh, tốc độ nhanh nhạy, gần như đã đạt đến mức không chỗ nào có thể tấn công được.

Không hổ là thương trung đỉnh tiêm cao thủ.

Mỗi chiêu mỗi thức đều chỉ trong một hơi, liên miên bất tuyệt, nhanh như điện quang và dường như không có tơ hào sơ hở nào.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh thầm khen ngợi, kiếm thương bồi tiếp, Hàn Tiểu Tranh cũng đã biến chiêu, thành Kiếm Bất Do Kỳ. Một luồng mũi nhọn bắn lên không, trong từng sát na lại gấp về, ánh sáng ly ti như những vệt đuôi của lưu tinh, thẳng vòng xuất ra.

Kiếm khí vạch không, tiếng như xé vải, tinh dị sắc bén, thanh thế thật hãi người.

Lão Ngưu hét lớn như sư hổng, thân hình xoay động như gió, thương ảnh như cộc như can chồng chất lên nhau, kinh khí kêu rít. Mũi thương chớp loè như mưa.

Không gian chật hẹp như vậy, hai người lại du nhận có dư. Mấy chục lần tiến sát nhau nhưng trên biểu hiện mặt ngoài hình như chỉ có vài chiêu, trong đó ẩn tàng vô số biến hóa, vô số sát cơ.

Một tiếng vang lớn, thân ảnh của hai người hợp lại thành một rồi bật ra.

Mũi chân Hàn Tiểu Tranh chạm đất, bật ngược về sau rồi ngừng lại, ngực áo bên trái đã bị rách tét một đường dài hơn một tấc.

Máu tươi ngấm ra làm đỏ hết một phần áo.

Còn Lão Ngưu thì lại tung thân bay lên, sau khi lộn mấy vòng trên không, ngọn thương của lão đột nhiên cắm vào bờ tường, một tiếng “keng” vang lên, thân ngọn thương lập tức uốn cong như cánh cung.

Lão Ngưu thừa cơ giữ chắc thân thế.

Lão cũng bị thương ở chân phải, vết thương không dài nhưng lại sâu, máu ở miệng vết thương rùng rùng chảy ra. Sắc mặt Lão Ngưu đã có phần trắng bệch.

A Vân lo lắng kêu lên: “A Tranh, người... người bị thương rồi?” rõ ràng tình ý tràn ngoài ngôn biểu.

Hàn Tiểu Tranh cảm kích, dường như quên mất A Vân trước mắt không phải là A Vân thực. Hàn Tiểu Tranh định thần lại, rồi nói: “Người yên tâm, ta không thiệt đâu!”. Đích xác là vậy, vết thương của Hàn Tiểu Tranh chỉ là rách da, máu thịt mơ hồ, xem thì có vẻ ghê ghê nhưng lại không trúng chỗ yếu hại. Bởi vì binh khí của Lão Ngưu là thương, hình trạng của loại vết thương tạo thành này chỉ có thể là kết quả của một đòn thương quét qua.

Còn vết thương của Lão Ngưu tuy không dài, nhưng lại nghiêm trọng hơn nhiều.

Thân người Lão Ngưu vẫn đứng rất thẳng, tựa hồ như vết kiếm thương kia không phải trên thân thể lão.

Hàn Tiểu Tranh biết thủ hạ của Thần Thủ không hợp lại tấn công là vì Thần Thủ vẫn chưa biết Hàn Tiểu Tranh đã biết A Vân này không phải là A Vân thực, cho nên Thần Thủ hy vọng A Vân có thể thừa lúc Hàn Tiểu Tranh không lưu ý mà ra tay, như vậy thì cái giá phải trả sẽ giảm đi rất nhiều.

Còn Doãn Phi Dương và Lão Ngưu là cùng phối hợp với A Vân diễn kịch. Nếu Doãn Phi Dương và Lão Ngưu giết được Hàn Tiểu Tranh thì không còn gì hơn nữa. Còn nếu giết không được thì đằng sau vẫn còn một A Vân giả đối phó với Hàn Tiểu Tranh.

Nếu không phải Hàn Tiểu Tranh đã biết rõ như vậy thì Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể tránh được sự tập kích của người phụ nữ này?